

Chương 19

Phút Tử Vong

Kim Phi và Đỗ Vân Thiên xuất hạn đắm ước cả đầu cổ, mặt mày, dĩ nhiên họ không thấy Triển Mộng Bạch.

Nam Yến và Tiêu Phi Vũ trông thấy chàng mừng hơn bất được vàng.

Họ chạy đến, một tả một hữu, cùng nắm tay chàng, Tiêu Phi Vũ hấp tấp thốt:

- Nghĩ gấp một biện pháp, phân khai họ ra! Gấp!

Bảo Triển Mộng Bạch làm việc đó, là bảo chàng lên trời!

Làm sao bảo họ dừng tay? Trừ ra muốn cho họ bên chết gấp.

Nam Yến khóc:

- Người ... không ra được cách gì, là cả hai .. cùng ... cùng .. người nữ nhìn họ tự diệt sao?

Bà vì quá quan tâm đến sự sống còn của chồng, tâm thần rối loạn không còn nhận ra được bao nhiêu khó khăn phải vượt qua.

Bà như một người ngã sông, sắp chết đuối, vớ được cái gì là vớ ngay, dù cái đó nhẹ hơn một lá cây!

Tuy không có vật gì trong tầm tay, bà vẫn hy vọng. Và bây giờ hy vọng của bà lớn mạnh lên rồi, với sự xuất hiện của Triển Mộng Bạch!

Bà hy vọng, chàng lại thất vọng, hầu như tuyệt vọng.

Mặc bà khóc, bà rên rỉ, bà van cầu, Triển Mộng Bạch thờ người như tượng gỗ.

Bà buông tay, gằn giọng:

- Được! Được! Người cứ thản nhiên!

Rồi bà ngồi xuống đất, khóc thê thảm.

Tiêu Phi Vũ cũng buông tay, cười lạnh:

- Tốt! Thì ra, người đến đây chỉ để xem nhiệt náo chứ không vì họ! Tốt! Họ chết, ta và dì cũng chết, cả bốn người cùng chết, để cái vũ trụ này lại cho người rộng đường bay nhảy! không ai van cầu người nữa đâu! Người yên trí!

Triển Mộng Bạch vẫn thờ người ra đó, mừng tượng chẳng nghe ai nói gì.

Kim Phi và Đỗ Vân Thiên càng lúc càng đổ mồ hôi.

Dưới ánh sao thưa, đầu hai người như bốc khói trắng!

Khói trắng vừa bốc ra, gió thoảng qua, quạt tan đi mất!

Ba người bên ngoài biết là hai người trong cuộc đã đến phút nghiêm trọng nhất trong cuộc đấu nội lực, như cây cung đã thẳng đường dây, nếu kéo mạnh tay chút nữa là cung gãy lìa!

Chỉ trong phút giây thôi, là một trong hai người ngã gục, chết lập tức!

Người ngã trước là ai?

Nam Yến thấy đất trời đảo lộn, Tiêu Phi Vũ cũng còn đổ lệt theo bà!

Bồng, Triển Mộng Bạch bước tới.

Chàng bước đi cực chậm, chân chàng lún sâu xuống đất, đủ biết chàng vận dụng toàn chân lực vào hai cánh tay, để giải khai hai đối thủ.

Vừa trách chàng đó, Tiêu Phi Vũ lại quan tâm đến chàng. Nàng buột miệng dặn khẽ:

- Cẩn thận đấy nhé!

Dù nàng có gọi to, chàng cũng chẳng nghe, bởi tâm thần chú trọng trọn vào Kim Phi và Đỗ Vân Thiên, hà huống nàng gọi khẽ?

Lúc này chàng hận chàng, bây giờ lại nghĩ:

- Vừa rồi, ta khích chàng, bức bách chàng! Nếu chàng có mệnh hệ nào, là lỗi do ta!

Nàng lo sợ cuống cuồng, nhún chân vọt theo liền, nhưng đã muộn.

Triển Mộng Bạch đã đến cực trường, vươn hai tay ra rồi.

Tiêu Phi Vũ kinh hãi, thét lên:

- Á! Người ...

Trong cơn khẩn cấp, nàng bất chấp lợi hại, đưa tay đập xuống đầu vai chàng.

Trong khi đó, Triển Mộng Bạch chồng hai cổ tay vào nhau, hữu trên tả dưới, lòng bàn tay đưa ra ngoài, lưng bàn tay đầu lại, hai ngón tay cái hướng thượng, với tư thế đó, chàng lòn hai tay bên dưới bốn bàn tay của Đỗ Vân Thiên và Kim Phi, rồi từ bên dưới cất lên cao.

Bàn tay tả của Kim Phi và bàn tay hữu của Đỗ Vân Thiên nhích ra một chút.

Lập tức, chàng cho luôn hai bàn tay vào khe hở đó, rồi bất thành linh một tiếng "bách" vang lên, tay tả của chàng tiếp trụ tay tả của Kim Phi, tay hữu của chàng tiếp trụ tay hữu của Đỗ Vân Thiên.

Chưởng lực của hai lão nhân cuộn cuộn phát xuất, không thể nào thu hồi được, chưởng lực đổ vào Triển Mộng Bạch, hiện thời là cái trạm trung gian tiếp nhận.

Nhưng, không may, Tiêu Phi Vũ lại bất ngờ đập tay xuống vai chàng trong lúc chàng dồn công lực trọn vẹn vào hai bàn tay, còn phần vai trở xuống thì bỏ trống, chàng ở trong cái tư thế tiền trọng hậu khinh, thượng cường hạ nhược.

Cho nên cái đập tay của Tiêu Phi Vũ gây tai hại nặng nề, làm chàng chơi với rồi ngã nhào.

Chàng hết sức kinh hoàng.

Chàng ngã xuống, là tay chàng rời ra hai vị tiền bối, không còn cái gì ngăn chặn công lực của họ, công lại không thu về được, cứ tuôn ra ào ào.

Như vậy là nguy lớn! Đó là cái cảnh đê vỡ rõ ràng.

Triển Mộng Bạch cũng nguy hiểm như họ, bởi chàng ngã rồi, kháng cự mất, hai đạo kinh lực đó cuộn chảy, bắn vào mình chàng, một đạo cương nóng, một đạo âm hàn, hai đạo lập tức xâm nhập vào người chàng.

Đồng một lúc, chàng nghe hai cảm giác, một cực nóng, một cực lạnh.

Chàng run người vì lạnh và cũng bức rức vì nóng.

Đỗ Vân Thiên và Kim Phi kinh hãi, cấp tốc thu tay, nhảy về phía hậu.

Cũng may, lúc đó họ phong trụ chân khí được vì chân khí không còn dồi dào nữa, đã phát tiết phần nhiều.

Nam Yến sững sờ.

Tiêu Phi Vũ biến sắc, lùi lại, run rung giọng:

- Người .. người làm sao thế?

Triển Mộng Bạch còn bị chấn động mạnh toàn thân, song cố gượng đứng lên, nở một nụ cười:

- Chỉ cần hai vị tiền bối thôi đánh nhau, là tại hạ vui rồi! Tại hạ chẳng sao cả.

Nếu chàng để cho mọi người trông thấy chàng thọ thương nặng, thì Kim và Đỗ hai vị tiền bối phải xốn xang bức rứt lắm, Nam Yến thì hối hận suốt đời, bà sẽ trách cứ Tiêu Phi Vũ, nàng cũng áy náy luôn.

Thực ra nàng đâu có ác ý? Chẳng qua nàng muốn ngăn chặn sự liều lĩnh của chàng, mà thành ra gây hoạ cho chàng!

Như vậy, chàng nữ nào làm cho nàng mất vui!

Chàng cố cắn răng, gượng đau, giữ bình thường.

Ai ai cũng lo sợ cho chàng, song thấy chàng bình an, tất cả cho rằng không nghiêm trọng lắm, nên thở phào.

Nam Yến thấy Kim Phi và Đỗ Vân Thiên vô sự, bất giác lộ vui ra mặt, mỉm cười:

- Vũ nhi! Sao không bước đến, tạ ơn Triển tướng công?

Bây giờ, cái giọng khách sáo đã trở lại rồi!

Tiêu Phi Vũ đỏ mặt không chịu vâng lời:

- Người ta cứu cậu, thì dì tạ ơn người ta chứ, tôi có can gì mà bảo tôi tạ!

Nam Yến mắng:

- Liều đầu lên cơn điên rồi phải không? Thật là không có phép tắc gì hết ...

Bà thở dài, kéo vai áo qua một bên, nghiêng mình tiếp:

- Già xin tạ ơn Triển công tử!

Triển Mộng Bạch đáp lễ:

- Phu nhân gọi như vậy, tại hạ đâu dám nhận!

Đỗ Vân Thiên vượt chòm râu thở ra:

- Người xả thân cứu người, là làm một nghĩa cử, cái thiện tâm của người sáng chói, lão phu nghĩ cần phải gọi người là công tử, đáng tiếc ...

Kim Phi cười lạnh, chặn lời:

- Rất tiếc cho sự việc ngày nay, không một ai hoá giải nổi! Ta và Đỗ lão nhị nhất định một còn một mất, người ngăn chặn một lần, ta và lão ấy lại tái đấu, cũng được như thường!

Nam Yến biến sắc, chưa kịp nói gì, Triển Mộng Bạch cười nhẹ hỏi:

- Tiền bối có muốn gặp ái nữ chăng?

Kim Phi giật mình:

- Nó .. nó ở đâu?

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Hai vợ chồng linh ái hiện có mặt quanh quần trong vùng phụ cận, họ có lối sống xa hoa như bậc vương hầu, chỉ cần tiền bối lưu ý một chút là tìm ra tông tích!

Kim Phi hấp tấp hỏi:

- Thật vậy?

Triển Mộng Bạch cười nhẹ, chưa đáp, Nam Yến đáp thay liền:

- Triển công tử nói là phải đúng thật rồi! Công tử nói Tiêu Nam Phong ở gần đây, tự nhiên là có Tiêu Nam Phong!

Kim Phi sửng sờ!

Triển Mộng Bạch day qua Đỗ Vân Thiên:

- Bệnh thế của Đỗ cô nương, chẳng phải là không có phương pháp trị lành!

Đỗ Vân Thiên giật mình:

- Phương pháp .. như thế nào? ,,

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Tiền bối cứ đi Động Đình Hồ một chuyến, dọc đường có người đón chỉ cách chữa trị cho Đỗ cô nương!

Đỗ Vân Thiên biết lời nói của Triển Mộng Bạch quý hơn ngàn vàng, chàng nói là đáng tin được.

Lão sửng sờ một lúc, đoạn hỏi Kim Phi:

- Người nghĩ sao?

Kim Phi dậm chân:

- Người vì con, ta cũng vì con, thì cuộc chiến hôm nay phải gián đoạn rồi! Ba tháng sau ...

Đỗ Vân Thiên nóng nảy, chận lời:

- Ba tháng sau, ta chờ người tại Lầu Nhạc Dương, cạnh hồ Động Đình.

Lão day qua Triển Mộng Bạch, tiếp luôn:

- Đa tạ Triển huynh có lòng chỉ giúp!

Lão phóng chân chạy đi ngay!

Kim Phi nhìn theo bóng lão, mơ màng đến xuất thần.

Nam Yến bắt đầu suy tư, tìm cách ngăn chặn Kim Phi, dừng đến Động Đình hồ, tuy thời gian còn cách tới ba tháng!

Tiêu Phi Vũ bước đến cạnh Triển Mộng Bạch, hỏi:

- Làm sao người tìm được?

Triển Mộng Bạch nhìn nàng một chút, rồi vòng tay, thốt:

- Tại hạ không còn việc gì ở tại đây nữa, xin cáo từ!

Câu đó, chàng hướng về Kim Phi và Nam Yến, còn với Tiêu Phi Vũ thì chàng không đáp lời nào cả.

Nam Yến và Kim Phi có tâm sự trùng trùng không lưu ý đến những gì chàng nói, chỉ gật đầu đáp qua loa.

Riêng Tiêu Phi Vũ biến sắc hỏi:

- Người .. người đi đâu?

Triển Mộng Bạch không nhìn nàng, lạnh lùng đáp:

- Đi đến cái nơi tại hạ sắp đi!

Rồi chàng quay mình.

Tiêu Phi Vũ vụt chụp áo Nam Yến, vừa giật vừa thốt:

- Hắn .. hắn muốn đi, đó rồi!

Nàng muốn khóc to lắm!

Nam Yến quay mình lại, trở mắt hỏi:

- Công tử không đi theo bọn già sao? ... già có chuyện muốn nói với công tử!

Triển Mộng Bạch vẫn hướng về phía khác đáp:

- Trước hế, tại hạ xin tiên bối đừng dùng hai tiếng công tử nữa. Bây giờ, có chuyện gì cần nói với tại hạ, xin tiên bối cứ nói ngay đi cho!

Nam Yến ấp úng:

- Cái đó .. cái đó ...

Bà nói gì bây giờ?

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Nếu hiện tại tiên bối không nhớ rõ là chuyện gì, thì sau này nhớ lại rồi sẽ nói!

Trước sau, chàng không hề quay đầu, và thốt xong, chàng chạy đi luôn.

Tiêu Phi Vũ rít lên:

- Người .. người ...

Nàng oà lên khóc ngất.

Nam Yến hỏi:

- Người đã làm gì đắc tội với hắn?

Tiêu Phi Vũ lắc đầu, thốt qua nước mắt:

- Ai biết? .. Ai biết? ...

Nàng vò đầu, xoa tóc rối bưng, gào lên thê thảm.

Nam Yến tắc lưỡi:

- Tiểu tử đó cái gì cũng được hết, duy cái tính tình thì kỳ quái lạ! ... A! Kim huynh! Chạy theo gọi hắn trở lại!

Kim Phi trừng mắt, cất giọng oang oang:

- Gọi cái gì? Tại sao lại chạy theo?

Nhìn về hướng Triển Mộng Bạch vừa thoát đi, lão lớn tiếng mắng:

- Tên khốn nạn! Tên xấu xa, hôi thối! Vũ nhi của ta đẹp đẽ thế này, không lẽ nó ế chồng? Người làm cao cái gì chứ. Rồi người sẽ gặp một quỷ dạ xoa cho mà xem! Lúc đó thì mặc sức mà hối hận.

Lão giận quá, quên mất Triển Mộng Bạch vừa cứu lão thoát chết.

Mắng được một tiếng, lão mạnh miệng mắng luôn, mắng lớn.

Nhưng mắng mãi, chẳng có đáp lại, rồi lão thôi mắng, lại cười vang, thốt:

- Tiểu tử sợ ta rồi, ta không dư công mà mắng mãi! Vũ nhi, mình đi thôi!

Tay này nắm Nam Yến, tay kia nắm Tiêu Phi Vũ, rồi lão lôi cả hai chạy đi.

Tiêu Phi Vũ chạy theo, vừa khóc vừa kể lễ, chốc chốc lại quay đầu nhìn, xem Triển Mộng Bạch có theo chẳng.

Nam Yến thì lo ngại Triển Mộng Bạch nghe lọt mấy tiếng mắng của Kim Phi, rồi ngày sau càng rắc rối cho việc chung thân của Tiêu Phi Vũ.

Bà suốt đời lo lắng cho người khác, quên mất bản thân, không hề nghĩ đến hạnh phúc của bà!

*

* *

Triển Mộng Bạch còn ở trong khu rừng đó nghe rõ từng tiếng mắng của Kim Phi.

Khi bọn Kim Phi đi khá xa rồi, chàng nghe khí huyết sôi trào, bất giác mưa ra một búng máu, thân hình lão đảo, ngã xuống.

Chịu áp lực của Kim Phi và Đỗ Vân Thiên, chàng thọ nội thương rất nặng, bởi gượng mãi nên tình trạng trầm trọng thêm, cuối cùng chàng không chi trì nổi, phải ngã.

Ngã xuống rồi, chàng lẩm bẩm:

- Mạng ta đứt rồi sao? Ta có thể chết như vậy được sao?

Chàng sợ chết! Chết mà thù hận chưa thanh toán, thì cái chết đó cũng oan lắm!

Chàng không dám nhắm mắt, trong trường hợp đó, nếu nhắm mắt lại, là phải hôn mê luôn.

Nhưng, đôi mí mắt càng lúc càng nặng trĩu xuống mãi ...

Vừa lúc đó, từ bên ngoài rừng, một bóng người bay vút vào, nhẹ nhàng như bóng u linh.

Bóng đó dừng lại cạnh chàng, nhìn vũng máu do chàng vừa mưa ra.

Nhìn một lúc, bóng đó đưa bàn tay trắng mịn từ phía hậu ấn xuống đỉnh đầu Triển Mộng Bạch.

Bóng đó khoa khoa bàn tay lên trên đầu chàng, như còn do dự.

Sau cùng thì bóng đó hạ tay xuống, thay vì đánh mạnh, lại xoa xoa mở tóc của chàng.

Triển Mộng Bạch giật mình, khẽ quay người lại.

Chàng buột miệng hỏi:

- Vũ nhi! Người trở lại làm gì?

Bóng đó, đúng là Tiêu Phi Vũ! Nàng đã trở lại.

Nhếch môi, nhưng nàng không cười, chừng như niềm oán độc thoáng hiện nơi gương mặt, nàng thấp giọng hầu như lẩm nhẩm:

- Vũ nhi! ... Vũ nhi! ... Người lập lại một lần nữa xem!

Triển Mộng Bạch ngẩng mặt, cố gom toàn lực phát âm cao vút ...

- Tiêu Phi Vũ! Tại sao người theo ta? Là nữ nhân, người chẳng thấy làm như thế rất thẹn sao? Người theo ta để làm gì?

Chàng biết tánh nàng nóng nảy, nếu bị kích là nàng nổi giận mắng liền và bỏ đi ngay.

Nàng đi gấp, càng tốt, chàng chỉ mong muốn như vậy, bởi chàng sắp chết, chàng không muốn nàng phải thương tâm trước cái chết của chàng.

Ngờ đâu, Tiêu Phi Vũ thở dài, u buồn đáp:

- Người muốn mắng, cứ mắng, vô luận người mắng độc, mắng nặng như thế nào, ta cũng không bỏ đi!

Triển Mộng Bạch cố gượng ngồi dậy, thốt:

- Người không đi thì ta đi.

Tiêu Phi Vũ buông giọng:

- Người đi đâu, ta đi theo đó!

Triển Mộng Bạch cố hét:

- Người ... người ...

Chàng vụt đứng lên, song hai gối mềm quá, lão đảo người, rồi ngã xuống!

Tiêu Phi Vũ cười thầm:

- Đừng gượng gượng vô ích! Ta đã hiểu mọi việc rồi. Ta thấu đáo tâm trường của người!

Triển Mộng Bạch biến sắc:

- Người biết gì?

Tiêu Phi Vũ nhẹ giọng:

- Người sợ ta đau lòng, không muốn cho ta thấy người thọ thương nặng. Người cố ý tỏ vẻ lạnh nhạt với ta, bức ta ly khai người! Nhưng ... nhưng ...

Nàng bật khóc, tiếp nối qua nước mắt:

- Người vì ta mà thọ thương! Ta làm sao để người một mình .. một mình ...

Nàng run lên, chừng tỏ là bị kích động mãnh liệt, rồi bỏ dỡ câu nói.

Triển Mộng Bạch cũng kích động như nàng.

Bỗng chàng chụp tay nàng, nắm chắc.

Tiêu Phi Vũ kêu oái một tiếng, ngã vào lòng Triển Mộng Bạch.

Bao nhiêu tình cảm dồn ứ qua những ngày dài, cả hai cho tuông ra cùng một lúc.

Họ quện vào nhau, tâm hồn hợp nhất, thể xác hợp nhất, họ cùng đổ lệ xúc cảm lẫn bi ai.

Họ không màng ngoại cảnh, bất chấp thời gian.

Lâu lắm chẳng rõ độ bao lâu ...

Tiêu Phi Vũ thốt:

- Ta suy nghĩ mãi, không tin được là người đáng trách như vậy! Phải có một nguyên nhân gì! Ai nghĩ sao về người, mặc họ, phần ta phải tìm cho được người, hỏi rõ! Có mình bạch rồi, ta mới an tâm!

Bây giờ nàng cười, mặc dù lệ còn rơi, nhưng lệ đã đổi nguồn, nguồn chua xót đã ngưng, để cho nguồn cảm thông thay thế!

Nàng tiếp:

- Cho nên, ta trở lại. Ta chỉ cần nghe người gọi hai tiếng Vũ nhi, là đủ lắm rồi. Gọi như vậy, là người còn tưởng đến ta! ...

Nàng dừng lại một lúc lâu, đoạn dịu giọng gọi:

- Triển ... Triển ...

Nàng tìm một tiếng hô thích hợp, nhưng tiếng nào cũng không xứng ý nàng, bất giác cười hì hì, tiếp:

- Vô luận ta gọi người như thế nào, người cứ tiếp tục gọi ta là Vũ nhi! Được không? Hử? Sao người không nói gì hết?

Nàng ngẩng mặt lên, bỗng rú một tiếng kinh hãi.

Triển Mộng Bạch tái mét, mặt không còn một giọt máu, đôi mắt nhắm nghiền.

Chàng đã hôn mê rồi!

Nàng đặt tay nơi ngực chàng, nghe tim đập rất yếu.

Nàng kinh hoàng thất thố, gọi giật chàng tỉnh lại song chàng vẫn mê man trầm trầm.

Lệ thảm trào ra, nàng còn biết làm sao hơn là khóc?

Nhưng, khóc không phải là phương tiện giải quyết sự tình, nàng để nguyên ngấn lệ, bế xác Triển Mộng Bạch lên, mang ra ngoài rừng, định đi về Đường phủ, tìm người chữa trị nội thương cho chàng.

Sương dày giăng mắt, phần tâm tư rối loạn, nàng không còn nhận định đường lối phương hướng rõ rệt, thay vì đi về Đường phủ, nàng lại đi ngược chiều, càng lúc càng xa.

Đi một lúc lâu, nàng chợt nghe tiếng chân người, rồi một giọng già vang lên:

- Dật nhi! Dật nhi! Can đảm lên con! Giữ tinh thần đi con!

Tiêu Phi Vũ nhận ra thanh âm của Phương Tân.

Nàng giật mình, nghĩ thầm:

- Cha con lão ta hận Triển Mộng Bạch thấu xương, ta thì không oán họ, song trong tình trạng này, nên tránh mặt họ là hơn!

Nàng phải lo cứu chữa Triển Mộng Bạch, đó là điều quan trọng, màng chi để cha con họ Phương cho mất thời giờ!

Nàng lui bước, trở vào rừng.

Nhưng nàng lại nghe tiếng chân người. Chợt tiếng cười vang lên, tiếp theo là một câu nói nhẹ nhàng:

- Tôn huynh! Không ngờ cao thiên còn đoái tưởng đến chúng ta! Cái lớp sương dày này giúp chúng ta dễ thành công lắm đó.

Âm thanh của một nữ nhân, song có vẻ nguy dị.

Tiêu Phi Vũ biến sắc, thầm nghĩ:

- Liễu Dạm Yên!

Nàng giận con người đó cực độ, song lúc này không dám sanh sự với hắn.

Sợ chạm trán với Liễu Dạm Yên, nàng chuyển bước về hướng khác.

Hai đầu đều có địch, nàng còn biết đi đâu nữa, chỉ len lỏi vòng theo các cội cây, mong sao đừng ai bắt gặp là được.

Đi một lúc lâu, nàng trông thấy phía trước mặt có nóc nhà. Lập tức, nàng bước gấp đến nơi.

Trước nhà, có một tấm biển, khắc bốn chữ Đường Thị Gia Từ!

Tiêu Phi Vũ thở phào!

Chung quy nàng cũng tìm được một chỗ tạm dừng chân! Tuy nơi đây cách trang viện rất xa, song dù sao thì cũng thuộc phạm vi thế lực của họ Đường. Chắc chẳng có kẻ nào dám ngang dọc hung hăng trong phần đất của Đường môn.

Nàng không do dự, mang Triển Mộng Bạch vào từ đường họ Đường.

Nhưng vừa vào bên trong cổng, nàng sửng sốt.

Nơi bậc thềm, có một xác chết nhìn cách ăn mặc xác đó, Tiêu Phi Vũ nhận dễ dàng là đệ tử Đường môn.

Nàng bỏ cửa chánh, vòng qua hông tìm cửa sổ.

Tuy thuật khinh công của nàng rất cao, nhưng đeo người bên mình, nàng không bước nhẹ nhàng được, tiếng chân có vang lên ít nhiều.

Đến bên cửa sổ, nàng dùng móng tay chích một lỗ trống nhỏ nơi lờ giấy bồi, qua lỗ hổng đó, nàng nhìn vào trong từ đường.

Một ngôi từ đường rất chỉnh tề, với vẻ tráng lệ xứng đáng với thanh thế của một danh gia.

Trước án thờ, có ngọn đèn treo, đèn cháy suốt ngày đêm. Dưới ngọn đèn, có một người ngồi.

Người này vận chiếc áo dài, xộc xệch, râu và tóc rối bùng, mừng tượng không tắm rửa từ nhiều ngày qua.

Người đó có vẻ tiêu tụy vô cùng, bên cạnh có một hồ rượu rất lớn.

Y nhìn đăm đăm phía trước mắt, xuất thần miệng lẩm nhẩm:

- Tốt! Tốt! Người lấy chồng! ... Lấy chồng! ...

Rồi vợ hũ rượu, đưa miệng hồ tận miệng nốc ừng ực. Có lẽ ngày trước, y là một tay phong lưu hào phóng rồi khi cơn lốc xa hoa gây nên phá sản, y ôm hận trên đường chiều vắng lạnh, bằng hữu ly khai, tình nhân bội bạc, bây giờ đây nhớ đến vàng son ngày cũ chỉ còn cách nốc rượu để chôn sầu.

Người đó là ai?

Không biết người đó. Tiêu Phi Vũ do dự, nửa muốn vào, nửa muốn bỏ đi!

Vừa lúc đó, Triển Mộng Bạch vọt lên một tiếng.

Tiêu Phi Vũ giật mình, nhìn bên trong, lại nhìn đến Triển Mộng Bạch.

Một tiếng cách vang lên, cánh cửa sổ mở ra.

Người trong từ đường đã đứng cạnh cửa sổ, đôi mắt si mê.

Tiêu Phi Vũ kinh hãi, lùi lại mấy bước.

<<< Thiếu 2 trang >>>

Liễu Đạm Yên vấn tóc cao, vận quần dài phết đất, lã lướt bước vào, lưng uốn nhẹ, miệng cười duyên.

Ai nhìn hấn mà dám nghĩ hấn là một nam nhân?

Đi bên cạnh hấn là Tôn Ngọc Phạt, mặt trắng không râu, vận áo dài, mang một chiếc bao gùi đó, trông rất nặng. Hấn cũng cười như Liễu Đạm Yên.

Người áo dài ngồi thừ như gỗ trước án thờ, tay cầm sẵn bình rượu, như đang nốc dở.

Liễu Đạm Yên cười tươi, bước đến trước mặt người áo dài thốt:

- Lâm huynh nhàn quá! Nhìn sương mà chuốc rượu, thì có gì thú vị bằng! Thanh nhã thật!

Bỗng, hấn vọt tới, chụp bình rượu, biến sắc lạnh lùng, cao giọng tiếp:

- Nhưng ta bảo người đến đây, đâu phải là để mời người uống rượu?

Người áo dài, điểm một nụ cười, không đáp.

Liễu Đạm Yên tiếp:

- Việc chi khác, không cần nói đến ta chỉ nói về hai xác chết nằm nơi thềm kia! Ta mấy lượt dặn dò người, tại sao không mai táng? Đường gia tuy hai hôm nay bận rộn vì hỉ sự không chiếu cố đến địa phương này, song hỉ sự qua rồi, thì sẽ có người đến đây. Lâm Nhuyễn Hồng! ...

Một danh hiệp đất Giang Nam, bị người miệt thị như vậy, lại không phản ứng?

Tôn Ngọc Phạt, từ từ nổi lời:

- Mấy hôm nay, Lâm huynh vì Tần cô nương xuất giá mà trà không ngó, cơm không nhìn, cứ mượn rượu giải sầu! Liễu huynh hà tất trách cứ! ...

Liễu Đạm Yên chớp mắt, bật khanh khách:

- Ai trách cứ hấn! Bất quá tại hạ đùa với hấn một tý vậy thôi! Thật là cái lão Tần Sấu Ông hết sức hồ đồ, người như Lâm huynh lại không chọn làm rể, mà lại đem gả nơi khác! Lâm huynh ơi! Tại hạ nói đúng không nào?

Thoạt cứng, thoạt mềm, thoạt hống hách, thoạt nhu hoà, nào ai biết được tâm lý của Liễu Đạm Yên lúc đó?

Lâm Nhuyễn Hồng biến sắc mặt, nhưng dần lòng ngay.

Cái tình của y đối với Tần Cơ, rất thâm hậu, do đó y không quản gian lao, mãi bôn ba hành sự cho Tần Sáu Ông.

Bây giờ mộng bình sanh tan vỡ, nếu không có rượu, hẳn là y tự sát mất!

Tôn Ngọc Phạt đặt chiếc bao xuống nền.

Liễu Đạm Yên đưa ánh mắt ra hiệu.

Tôn Ngọc Phạt vụt cười:

- Tuy nhiên, Lâm huynh không nên thương tâm! Hãy nhìn vật gì đây cho biết.

Gã mở chiếc bao ra.

Lâm Nhuyễn Hồng động tính hiếu kỳ, liếc mắt sang chiếc bao.

Trong chiếc bao, là một người, người đó là nữ nhân, vận y phục tân nương, đôi mắt nhắm, đôi má hồng, trong trạng thái mê man!

Không là Tần cơ, thì còn ai nữa?

Lâm Nhuyễn Hồng giật bắn mình, kêu lên một tiếng hãi hùng, vụt đứng thẳng.

Liễu Đạm Yên và Tôn Ngọc Phạt đồng phá lên cười.

Tôn Ngọc Phạt thốt:

- Lâm huynh thấy chứ, anh em chí tình chí nghĩa với Lâm huynh như thế đó! Biết Lâm huynh yêu nàng, mất nàng là Lâm huynh chết, nên anh em mạo hiểm, vào tận phòng hoa chúc, đoạt nàng mang về đó!

Lâm Nhuyễn Hồng sững sờ!

Y tưởng chừng mình đang nằm mộng! Y run run giọng lẩm nhẩm:

- Thực hay không? Có thể là sự thực được sao?

Liễu Đạm Yên mỉm cười:

- Sao lại không là thật? Rõ ràng là một mỹ nhân, bằng xương bằng thịt, Lâm huynh còn ngờ gì nữa? Không tin, cứ bước tới sờ mó thử, xem sao!

Lâm Nhuyễn Hồng đưa tay ra, được nửa chừng lại rút về.

Liễu Đạm Yên cười hì hì:

- Sợ cái gì? Lâm huynh không dám sờ, tại hạ sờ cho mà xem

Hắn nói là làm liền.

Lâm Nhuyễn Hồng biến sắc, nắm chặt hai tay.

Tiêu Phi Vũ ngồi bên dưới chiếc bàn thờ, thấy rõ mình lâm nguy cảnh, song nàng có thừa can đảm, bình sanh chẳng hề biết sợ, nghiêng mình sát đất, nhìn qua mí mắt.

Nàng hết sức lấy làm lạ, nhưng thấy Lâm Nhuyễn Hồng nắm chắc hai tay, có ý mừng.

Nàng hy vọng, y xuất thủ bất ngờ, đánh ngã Liễu Đạm Yên.

Ngờ đâu, lúc đó có tiếng rên vang lên, từ xa vọng lại, càng phút càng gần.

Tôn Ngọc Phạt biến sắc:

- Có người đến!

Liễu Đạm Yên vươn tay ra, nhưng không sờ Tần Cơ, trái lại cột chiếc bao, thét khẽ:

- Xác chết bên ngoài kia.

Hắn chưa dứt câu, Lâm Nhuyễn Hồng và Tôn Ngọc Phật cùng vọt mình ra cửa.

Mỗi người chụp một cái xác, mang trở vào từ đường.

Tôn Ngọc Phật bảo:

- Giấu dưới bàn thờ!

Tiêu Phi Vũ kinh hãi.

Lâm Nhuyễn Hồng cười lạnh:

- Nơi đây giấu người được sao?

Rồi y tiếp:

- Theo tại hạ!

Y vòng về phía hậu đường, đặt xác chết sau cánh cửa, Tôn Ngọc Phật theo sau y.

Làm xong việc đó, Lâm Nhuyễn Hồng thở phào, hai tay xoa vào nhau, lòng bàn tay đậm mồ hôi lạnh.

Tiêu Phi Vũ nhìn cảnh đó, thoát mừng thoát lo, tuy nhiên tách hiếu kỳ bắt buộc nàng nhìn ra ngoài.

Đúng lúc đó, ba người bước vào.

Phương Tân bế Phương Dật, Hỏa Phượng Hoàng ở phía hậu.

Phương Dật rên thê thảm quá, lúc bị bẻ gãy chân, hắn hôn mê, bây giờ tỉnh lại, mới thấm thía cơn đau kinh khủng, người can đảm lắm còn không chịu nổi, huống hồ hắn là phường tham sanh?

Phương Tân thì biến sắc xanh dờn.

Vừa bước vào, lão quát to:

- Đi ra hết! Nhường chỗ này cho ta! Ta có người bệnh, cần được yên tĩnh!

Lão cho rằng mình là tay khá, hơn nữa ở tại địa phương này, hắn nghĩ không thể có cao thủ võ lâm, nên làm oai hò hét.

Bọn Liễu Đạm Yên ba người không hề nhích động, mừng tượng chẳng nghe tiếng quát của Phương Tân.

Lão trừng mắt, sôi giận, lại hét:

- A! Cái bọn tiểu tử này có nghe ta bảo không?

Lão bước tới phóng một ngọn cước vào mình Tôn Ngọc Phật.

Tôn Ngọc Phật cười nhẹ, lách mình né tránh.

Phương Tân thấy thân pháp của hắn nhanh quá, bất giác giật mình.

Bỗng lão nghe nói ở cánh cửa.

Huyệt khúc trì đã bị kẻ nào đó điểm trúng.

Rồi một mùi thơm bốc lên, nức mũi, mùi thơm thoảng qua, đôi tay của lão bị khoá chặt.

Người khoá ta của lão là một nữ nhân, vì lão bận ôm Phương Dật nên không kịp né tránh.

Lão kinh hãi nhìn nữ nhân, cố tìm hiểu nàng nàng ấy xuất thủ như thế nào mà chế ngự lão một cách dễ dàng như vậy!

Nữ nhân đó, chính là Liễu Đạm Yên, điểm một nụ cười hỏi:

- Lão bá bá vừa nói gì? Có thể lập lại một lần được không?

Huyết đạo bị chế, Phương Tân hết dám hùng hổ nữa, ấp úng:

- Chẳng .. chẳng có gì! ...

Liễu Đạm Yên tặc lưỡi:

- Có bệnh nhân à? Có phải là muốn cho bọn này nhường chỗ chẳng?

Phương Tân cười gượng:

- Khỏi cần! ... Lão phu bước qua góc kia cũng được!

Liễu Đạm Yên bật cười khanh khách, buông tay.

Phương Tân lão đảo người, lùi lại mấy bước trừng mắt nhìn Hỏa Phượng Hoàng như oán trách nàng sao không xuất thủ tiếp cứu lão.

Những nàng lạnh lùng, mặt không biểu hiện một nét tình cảm nào.

Phương Dật chịu đau không nổi, hôn mê trở lại.

Phương Tân đau đớn cho con vô cùng, lo đắp thuốc cho hấn, còn Hỏa Phượng Hoàng ngồi xuống cách hai cha con xa xa, không hề bước lại săn sóc phụ với lão.

Lâm Nhuyễn Hồng ngồi trước bàn thờ, nhìn đăm đăm chiếc bao.

Tôn Ngọc Phật rĩ vào tai Liễu Đạm Yên:

- Liễu huynh biết ba người đó là những ai chẳng?

Liễu Đạm Yên mỉm gật đầu:

- Tôn huynh chờ xem tại hạ đùa với liễu đầu đó!

Hôn mê một lúc, Phương Dật lại tỉnh.

Phương Tân khóc:

- Con! Khổ con quá! Cố chịu đựng một chút đi con! Rồi sẽ hết đau!

Phương Dật lại kêu:

- Đau quá! Vợ con đâu rồi, gia gia?

Phương Tân trầm giọng:

- Ở đây chứ đâu? ... A! Oan nghiệt! Oan nghiệt!

Phương Dật quơ tay buột miệng mắng:

- Vợ gì mà khốn nạn thế? Chồng sắp chết đây, mà cứ ngồi lì, không chịu bước đến nhìn qua một tý! Người chết ở đó rồi phải không?

Hỏa Phượng Hoàng nhúc nhích không nói gì, phóng chưởng đánh sang Liễu Đạm Yên.

Liễu Đạm Yên cười hì hì:

- Tại sao vô tình trở mặt nhanh chóng thế, hờ Đường thơ thơ?

Hấn chỉ lách mình, tránh dễ dàng cái chưởng đó.

Trong cơn khẩn cấp, nàng quên đi là ám khí đã bị lão tổ tông ra lệnh tước hết rồi, vội đưa tay vào mình.

Nhưng, Phương Tân lướt tới, chụp cổ tay nàng ngăn lại.

Lão bật cười khanh khách, thốt:

- Người ta chưa dám đến chân lòng người, người có lý do gì sanh sự, hở liễu đầu?

Hỏa Phượng Hoàng kêu lên:

- Hấn ... Ông ...

Hấn, là chỉ về Liễu Đạm Yên, ông là chỉ về Phương Tân. Nàng không chịu gọi lão là công công, đủ biết nàng còn hận oán cái số phận bạc bẽo của nàng đến đâu!

Phương Tân chận lại:

- Ngồi xuống gấp.

Hỏa Phượng Hoàng không có một chủ trương nào cả, riu riu ngồi xuống, rồi bật khóc!

Mặc nàng khóc, chẳng ai buồn chú ý đến.

Phương Dật đau quá, nói năng, như si si dại dại.

Liễu Đạm Yên chớp mắt, vụt bước tới, bảo:

- Êm thắm một chút có được không?

Phương Dật quát:

- Người là cái quái gì? Người ...

Phương Tân đưa tay bịt miệng hấn, không cho hấn nói tiếp, đoạn day qua Liễu Đạm Yên cười vuốt:

- Cô nương thư cho nó! Nó đau đớn quá, chịu không nổi thành loạn trí!

Liễu Đạm Yên cười lạnh:

- Nếu hấn còn làm ồn lên nữa, thì người biết hậu quả ra sao không?

Phương Tân đáp nhanh:

- Biết! Biết! ...

Lão cúi xuống, thì thầm bên tai Phương Dật, dù lão thì thầm, người đứng xa cũng biết là lão dặn con đừng kêu la nữa.

Liễu Đạm Yên tiến về phía Hỏa Phượng Hoàng cười hỏi:

- Tôi hầu chuyện với Đường thơ thơ được chẳng?

Hỏa Phượng Hoàng không muốn tiếp xúc với ai cả, song thấy hấn ân cần sẵn đón, giúp nàng khoá miệng Phương Dật, lại cười nói ôn nhu quá, nên không muốn tạo ác cảm, hỏi lại:

- Sao cô nương biết tôi họ Đường?

Liễu Đạm Yên thấy nàng bằng lòng nói chuyện, liền ngồi xuống bên cạnh, cười đáp:

- Đường thơ là nữ trung hào kiệt, thiên hạ vô song, chẳng những tiểu muội nghe danh, mà còn ngưỡng mộ nữa đó!

Câu tăng bốc ngọt quá, Hỏa Phượng Hoàng hài lòng. Nhưng nhớ lại thời vàng son, bỗng một sớm một chiều vàng phai, son nhạt, đau lòng hết sức, buột miệng thở dài.

Liễu Đạm Yên nhích lại gần hơn:

- Buồn cũng thế thôi, Đường thơ thơ! Hồng nhan bạc phận cái số đã như vậy rồi, tránh sao cho khỏi số? Chỉ có những kẻ xấu xí ngu ngốc mới hưởng được phúc trên đời, còn ai có chút tài, chút sắc là bị tạo vật đổ kỵ mà chìm sâu trong vực trầm luân.

Hấn thở dài, tiếp:

- Đường thơ thơ là trang sắc nước hương trời .. thế nào .. hừ! ... Lá lay con tạo! ...

Hỏa Phượng Hoàng lăm bắm:

- Hồng nhan bạc phận! ... Hồng nhan bạc phận! ...

Bỗng, nàng ngã vào lòng Liễu Đạm Yên, mà khóc lên, vừa khóc vừa rên rỉ:

- Hiền muội ơi! ... Hiền muội ...

Liễu Đạm Yên ôm nàng, vuốt tóc nàng, đồng thời nhìn thoáng qua Tôn Ngọc Phật.

Bất chợt, hấn giật mình, nhân ra chiếc giày bên dưới gầm bàn thờ, phía trong màn.

Một chiếc giày nữ nhân!

Thế là nơi đây còn có người khác ẩn nấp.

Nhưng hấn giữ bình tĩnh, tìm cách vỗ về Hỏa Phượng Hoàng, vừa ôm nàng vừa nhích mình dồn nàng đến gần bức màn.

Bất thành lĩnh, hấn ngã xuống lấy chân quét mặt nền, từ bên ngoài màn vào trong.

Mũi giày của hấn chạm vào đế giày của Tiêu Phi Vũ, đế tuy dài, song hấn dụng lực khá mạnh, gia dĩ hấn nhắm rất chuẩn, trúng ngay huyết Dũng Tuyền, dưới lòng bàn chân của Tiêu Phi Vũ.

Tiêu Phi Vũ rú lên một tiếng kinh hãi.

Lập tức Liễu Đạm Yên đứng lên, chân đá bay chiếc bàn, tay vệt nhanh bức màn.

Hấn sững sờ một giây, đoạn bật cười lớn:

- Thì ra, người ở đây!

Cả cha con Phương Tân, Hỏa Phượng Hoàng, Tôn Ngọc Phật không ngờ lại gặp Triển Mộng Bạch trong ngôi từ đường này!

Ai ai cũng kinh hãi, mà ai ai cũng mừng rỡ!

Mừng vì chàng đang hôn mê trầm trầm, vô kháng lực!

Nhưng, người lo sợ hơn hết, là Lâm Nhuyễn Hồng!

Y bối rối, không biết phải làm sao giải nguy cho Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ.

Tê đại nửa mình, Tiêu Phi Vũ cũng không ngán, cao giọng mắng:

- Khốn nạn! Thất phu! Ác tặc ...

Nàng không quen dùng những lời lỗ mãng, nên mắng như trẻ nít quạu quọ, nghe buồn cười lại, Liễu Đạm Yên không giận, trái lại còn vỗ tay cười lớn:

- Mắng nghe bùi tai làm sao! Mắng nữa đi, cô nương ơi!

Tôn Ngọc Phật thích thú quá chừng, cười lên ha hả!

Tiêu Phi Vũ vệt hét:

- Đường cô nương đừng lăm! Hấn là nam nhân cải trang đó!

Hỏa Phượng Hoàng biến sắc:

- Người .. người ...

Phương Dật nhớ lại cảnh vuốt ve ôm ấp vừa qua, sôi giận lên, quát:

- Hay chưa! Con vợ thúi tha ca! Người đã làm một việc nở mày nở mặt cho chồng lăm đó!

Hỏa Phượng Hoàng đỏ mặt, vung chưởng đánh

<<< thiếu một khúc >>>

Phượng Tân hướng qua Liễu Dạm Yên, vòng tay hỏi:

- Cô .. huynh đài bắt được hai người đó, định xử trí thế nào?

Liễu Dạm Yên cười nhẹ:

- Tại hạ không có quyền định đoạt!

Phượng Tân lấy làm lạ:

- Tại sao?

Liễu Dạm Yên lại cười:

- Vị Lâm huynh của tại hạ giấu hai người đó tại đây, thì quyết định phải do Lâm huynh!

Hắn nhìn sang Lâm Nhuyễn Hồng, tiếp:

- Phải vậy chăng Lâm huynh?

Lâm Nhuyễn Hồng biến sắc ấp úng:

- Việc đó ... cái đó ...

Liễu Dạm Yên bước đến cạnh chiếc bao, đặt tay lên trên, cười hì hì:

- Giả như Lâm huynh bảo rằng, nên buông tha cho họ, thì tại hạ buông tha ngay!

Lâm Nhuyễn Hồng thấy hắn sắp sửa dụng lực, nếu hắn ấn tay xuống là ngọc nát, hương tàn liền.

Y bối rối, đắn đo.

Làm sao y dám nói lên buông tha cho Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch!

Bỗng, Liễu Dạm Yên trầm gương mặt tiếp:

- Nếu Lâm huynh nói là không nên tha, thì tại hạ giết họ ngay!

Lâm Nhuyễn Hồng giật mình, song chưa nói gì.

Phượng Tân vỗ tay cười lớn:

- Hay quá! Hay quá! Đáng giết lắm! nhưng phải giết cách nào cho đừng ai hay biết!

Nếu không thì Đế Vương Cốc Chủ ...

Tiêu Phi Vũ hét:

- Muốn giết cứ giết, nói chi lời thôi?

Liễu Dạm Yên bật cười ha hả:

- Đâu có dễ dàng như vậy được tiểu cô nương! Làm sao tại hạ có thể giết cô nương gấp như vậy được?

Hắn đưa tay ra, mó vào mình Tiêu Phi Vũ.

Trước mắt, không còn ai ngăn trở hành động của hắn! Tiêu Phi Vũ vừa khấn cấp vừa sôi giận.

Bỗng, có tiếng chân người vang lên bên ngoài từ đường vọng vào.

Người đó vừa đi vừa càu nhàu:

- Tiêu liễu đầu, người biết cái tính khí của ta chứ, ta khi nào chịu đi tìm người đầu! Còn người, người muốn tìm tiểu tử họ Triển, thì cứ bảo thẳng bọn ta, tại sao lại bỏ đi âm thầm? Hừ! Hừ!

Tiêu Phi Vũ mừng không tưởng nổi, toan gọi tới. Liễu Đạm Yên vụt trầm bàn tay xuống, điểm lên đầu vai, hông tả, vào ba đại huyệt, làm cho nàng không lên tiếng được.

Phương Tân biến sắc ấp úng:

- Lão .. lão quái vật ...

Tôn Ngọc Phật biến sắc:

- Vô Trường Quân Kim Phi?

Liễu Đạm Yên hỏi:

- Sao Tôn huynh biết là lão?

Tôn Ngọc Phật đáp:

- Thịnh âm của lão, ai có nghe qua một lần là suốt đời không quên được!

Hắn còn nhớ rõ sự việc xảy ra tại Côn Lôn Sơn, và hắn sợ lão hơn sợ cọp!

Liễu Đạm Yên cau mày, đặt chiếc bàn tại chỗ cũ, dồn Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch bên dưới, đoạn nhìn ra.

Tôn Ngọc Phật đã do ngã cửa sổ thoát đi rồi.

Liễu Đạm Yên mắng thầm:

- Con người hèn quá, đã chọn lối sống giang hồ còn sợ chết như bọn tầm thường!

Hắn ngồi lên chiếc bao, lạnh lùng thốt:

- Nếu có người nào, Lâm huynh ứng phó nhé!

Thấy hắn ngồi lên mình Tần Cơ, Lâm Nhuyễn Hồng bực tức song chẳng dám làm gì.

Phương Tânặng hắng một tiếng, bước đến sau lưng Hỏa Phượng Hoàng, ngồi xuống đó, bàn tay đặt sẵn lên huyệt Thiên Linh của nàng.

Gió bên ngoài rít từng cơn, từng cơn, gió át bớt tiếng chân của Kim Phi và Nam Yến.

Cả hai vào ngôi từ đường.

Kim Phi cất giọng sang sảng:

- A! Người đầu mà đông thế! Có ai còn con mắt chẳng?

Lâm Nhuyễn Hồng thấy bàn tay của Liễu Đạm Yên áp sát chiếc bao hơn trước, vội bước tới, điểm một nụ cười, thốt:

- Tất cả đều còn đủ mắt, lão gia ạ!

Kim Phi trầm giọng:

- Thế có ai trông thấy một cô nương độ mười tám, mười chín tuổi, rất đẹp, đi ngang qua đây chẳng?

Lâm Nhuyễn Hồng đáp:

- Không ... không thấy!

Nam Yến thất vọng thở dài.

Kim Phi đảo mắt nhìn quanh, nhận ra bọn Phương Tân vội hỏi:

- Ba người các người có thấy nàng không?

Phượng Tân vận thêm kinh lực vào bàn tay trên đỉnh đầu Hỏa Phượng Hoàng cười khan:

- Nếu có thấy, thì bọn này đã thông báo với lão gia rồi!

Tiêu Phi Vũ nghe rõ âm thanh của dì và cậu, song làm sao báo động để được cứu?

Mà Triển Mộng Bạch nằm một bên đó, hôn mê trầm trầm, cũng chẳng khác nào một xác chết!

Nàng ước mong sao, chàng tỉnh lại một giây thôi, đủ cựa mình làm một cử động nhỏ, rên một tiếng là được rồi.

Nhưng, chàng không tỉnh, không cử động, không rên!

Nàng khẩn cấp vô tưởng!

Khoảng cách giữa nàng và chàng đã san bằng rồi, nàng sắp sửa bước vào vùng hạnh phúc, song nàng với chàng phải chết sao?

Bên ngoài, Kim Phi thở dài:

- Thế thì chúng ta đi tìm xem thất lạc nơi nào.

Có tiếng gió rít lên, mừng tượng người thoát đi.

Tiêu Phi Vũ, ngoài sự chờ chết, còn làm gì hơn!

Phượng Tân độ Kim Phi đi khá xa rồi, liền rời xa Hỏa Phượng Hoàng.

Cơn nguy đã qua, cả hai cùng cười lớn.

Lâm Nhuyễn Hồng mất cả tự chủ, thần sắc thần thờ.

Y vừa đảo mắt nhìn quanh, bỗng thấy Hỏa Phượng Hoàng thừa lúc không ai đề phòng, chui lọt vào gầm bàn thờ.

Sự việc đó chỉ một mình Lâm Nhuyễn Hồng phát hiện ra thôi, y giật mình, nhưng không hề mở miệng.

Một lúc sau, có tiếng "cách" vang khẽ dưới gầm bàn.

Liễu Đạm Yên cũng chưa hay biết.

Hắn nhìn Lâm Nhuyễn Hồng, điểm một nụ cười âm hiểm:

- Không ngờ cái thuật lừa người của Lâm huynh ngày nay khá cao đấy! Lừa được tại hạ, lừa được Kim Phi, kể ra đáng phục lắm! Song hiện tại thì Lâm huynh ...

Một tiếng cách nữa vang lên.

Bây giờ, Liễu Đạm Yên và Phượng Tân mới phát giác, cả hai cùng quay mình, nhìn vào.

Thoạt tiên, họ chẳng thấy Hỏa Phượng Hoàng đâu cả.

Họ biến sắc mặt liền.

Không chậm trễ, họ cùng đưa tay vệt bức màn. Chẳng còn một bóng người nào tại đó. Cả Triển Mộng Bạch, Tiêu Phi Vũ và Hỏa Phượng Hoàng đều biến mất!

Liễu Đạm Yên xanh mặt, Phượng Tân như đứng tim, Lâm Nhuyễn Hồng sững sờ.

Một lúc lâu, Phượng Tân vụt kêu lên:

- Đúng rồi! Đường gia từ lâu thường làm những chuyện thần bí, hẳn là lúc kiến tạo ngôi từ đường này, họ có đặt cơ quan!

Liễu Dạm Yên lạnh lùng:

- Người đoán đúng đấy!

Lời nói có ngụ cái ý mỉa mai rõ rệt!

Nhưng Phương Tân không lấy làm sĩ nhục, cứ tiếp:

- Bên dưới bực thờ có con đường bí mật, thì cơ quan mở đóng hẳn là ở tại một chỗ nào đó quanh bực thờ. Cái tiếng cách vừa rồi, đúng là tiếng mở đóng!

Liễu Dạm Yên cười lạnh:

- Nếu không có dấu con của người thì Triển Mộng Bạch, Tiêu Phi Vũ làm sao biết được cơ quan?

Phương Tân nhận ra, sát khí bốc bừng nơi mặt hấn, vội cười vuốt ve:

- Huynh đài nói đúng! Tại con liễu đầu đó mà có cơ sự! Nàng là người của Đường gia, tự nhiên nàng biết rõ bí mật trong khuôn viên gia tộc. Nếu bắt được nàng, tại hạ sẽ giao cho huynh đài phát lạc.

Liễu Dạm Yên hừ lạnh:

- Làm sao bắt được nàng?

Phương Tân đáp:

- Cơ quan đó phải ở trong phạm vi bực thờ, chu vi không hơn năm thước, tại hạ định rằng chúng ta sẽ tìm ra!

Lão không dám nhìn Liễu Dạm Yên nữa, cúi đầu tìm.

Liễu Dạm Yên hiệp sức tìm với Phương Tân, vừa cười lạnh thốt:

- Nếu có kẻ thừa cơ cướp chiếc bao đi, ta bảo đảm là kẻ đó không chạy quá mười bước!

Lâm Nhuyễn Hồng vừa dợm chân bước đến chiếc bao, giật mình không dám nhích động.

Nhìn chiếc bao, y vụt khóc to lên!

-- o O o --